

golubni! kojim vam je mar za srečo i blagostanje svojih otrok! nepustite to stvar zapstoj brez haska mimo iti; vreme je kratko, delajmo dokler je dan. Ne zamudimo žrtev polagati na žartvenik (oltar) naše domovine k izobraženju naše mladine, i uživanju dušnega življenja u obče.

Iz Laškega (Tüffer). Ako se kadkad za prid domovine in vspeh materinskega jezika vneti domorodci snidejo, da Lblancane s kako slovensko igro razveselijo, ni skoraj temu več čuda, pa če se v tistem in samotnem tergu toliko rodoljubivih domorodcev najde, kateri si z velikim trudom prizadevajo s slovensko igro v njedri jih sobratov ogenj žlahtne ljubezni do drage slovensčine vpaliti; je to častipolno delo vredno razglasenja po Slovenije daljnih krogih. To velja od Laškega terga, kde so na večer 20. t. m. iskreni domorodci „Dobro jutro“ in nektero kratko nemško igro od Kotzebue-a igrali. Naj mi bo pripušeno, tukaj le perve igro z nekterimi besedami omeniti. Neposredoma pred igro je jeden g. igravcov s kratkim nagovorom žalostno naznanil grozno nevarnost, v kateri so Njih veličanstvo naš predragi cesar 18. t. m. bili, ter hvalo Večnemu izrekel, po kterega modretj previdnosti se ni še hujsi nesreča pripetila, — gromeci „Živio“ in odpevanje austrijske narodne hvalnice (Volks hymne) sta teh besed odmev bila. Po tem se je igrati začelo. Tiho veselje je vsak rodoljub občutil pri pogledu nadušenih igravcov, kateri so se močno trudili, tudi slovenskeji igri veljavnost pridobiti. Igranje je bilo okroglo in mično, jezik gladek posebno iz ust krasnih domorodk. Čas od jednega do drugega čina so nam dobro izurjeni godci z milimi slovenskimi vižami kratili. — Hvala lepa gre tedaj čast. gospodom, kateri so se samovoljno tega imenitnega dela lotili, ter verli gospé, in ljubeznivim gospodičnam, ktere so s tolikim trudom ta lepi dar na oltar drage Slave položile. — Veseli in zadovoljni smo vsi zapustili gledališče, noseči v serci vnovič spodbujeno ljubezen do cesarja našega, in do mile naše domovine slovenske. L. R.—kl.

Iz Senožeč 25. feb. Ni davno tega, ki je en voznik na Gaberku zmerznil, kakor so nam Novice povedale. Mislil sim, da si bodo ljudje to vendar zapomnili, čez Gaberk, kjer jih je že toliko svoje življene zgubilo, ponoči v hudi zimi, kjer večidel nar bolj hudo mede, vender ne hoditi, pa kakor jez sodim, da ta nesrečnik, ki je včerajno noč, to je med 23 in 24. t. m. na imenovanem kraji vnesrečil, ni mislil, da se njemu zná ravno taka zgoditi, ko se je v tako predvideno nesrečo podal. Še je zmerznjenec govoril, ko so ga najdlji, pa kakor je navada pri kmetih — „je zmerznjen, denimo ga, da se otaja“ — so ga pripravili v gorko sobo, kjer je ta revež zavoljo prenagle spremembe gorkote, umreti mogel.

Novičar iz mnogih krajev.

Svitli cesar se čedalje bolj počuti, in nasledki vsekanerane, kakor vročina glave, nepokočno spanje odjenjajo. — Pretečeno saboto, to je 26. februarja so na Dunaji hudodelnika Ivana Libeny-a zavoljo glavne izdaje, ktero je z morivnim napadom na cesarja dopernesel, na starem morišu pri „Spinnerin am Kreutze“ obesili. Obsojeni je bil sin Ivana Libeny-a, poštenega moža, žnidarja in posestnika, iz Čakvara v Stolno-belograški stolnici na Ogerskem, 21 let star, katoliške vere, neoženjen, po rokodelstvu šivar. Ne mere se reči, da je bil v svoji mladosti zanemarjen, ali da bi se bilo s slabo izrejo že v očetovi hiši nagnjenje k hudodelstvu v njem vcepilo. Poprej je pošteno živel, in še celo o času ogerskega punta se on in njegov oče nista zoper našo vladno nič pregrešila. Sina so seer Ogri prisilili, da je kot soldaški

šivar v terdnjavi Arad obleko za vojsake delal, pa zavoljo te persilene tlake je bil, kot popolnoma opravičen, po vzetju Arada domú spuščen. Pa slaba tovaršija v Peštu ga je v letu 1850 spridila, ker se je s sedajno vladona Ogerskim z nezadovoljnimi pajdaširokodelskega stanú pečal, in že tačas se je v njem grozna misel zbudila; le s takim hudodelstvom bi se ogerska dežela osvobodila. S to miseljo navdan se je mesca marca 1851 na Dunaj podal, kjer je slabo pajdaštvo ogerskih rokodelcov v njem sovraštvo proti naši vladi še bolj poterdilo. Pred dvema mesecema si je na tergu, kjer se starina prodaja, med raznimi noži tistega zbral, kateri se mu je za prekleti namen nar pripravniši zdel, namreč kuhinski nož s trdnim lesenim držajem. Nož je bil 10 in 1 četert pavcov dolg, in pri držaju 2 pavca širok. Na obéh stranéh ga je še do 5 pavcov oestro nabrusiti dal. Zvedši, da se cesar vsaki dan opoldne po mestnem obzidju spreha, se je 12 dni zaporedoma s tem grozovitim handžarom, kterega je pod suknjo skritega nosil, tje podal, in na cesarja prežal mu smertno rano vsekati. 18. dan t. m. je po končanem delu, brez južne, na bastaj šel, in kakor je bilo v predzadnjem listu Novic povedano, svoj grozni naklep speljal. Z namenom smertni vdar z nožem ponavljati, bi bil gotovo cesarja vsmertil, pa k sreči ga je cesarjev adjutant grof O'Donel ob tla vergel, in potem Dunajski mestnjak Eltenreich z drugimi popolnoma zmagal in zorožil. Vés bésen, da ni svojiga hudobnega naklepa dosegel, se je, ko so ga v jetnišnico peljali s kričanjem „Živio Košut“ prav sirovo obnašal. V začetku preiskave je bil prav zanikern, pa dogovori duhovna in skozi 6 dni neprenehano izpraševanje pri sodbi so v njem britko skesovanje nad groznem hudodelstvom obudili, tako da se je pri razglasenju obsodbe, ktero so mu v četrtek na znanje dali, pod težo svoje pregrehe zgrudil. V saboto je že ob 6 zjutraj na morišu velika množica na-nj čakala, kamor so ga še le ob pol devetih na lojterskem vozu pripeljali. Strašno je burja pihala in tako medlo, da se 50 korakov dalje nič ni viditi moglo. Do vislice pridši je teško zajčal. Strašan in vés zdivjačen je bil gledati, Lasé, ki so mu popred črne bile, so mu v 48 urah skoraj sive postale, in ježaste na glavi stermele. Večkrat je na duhovna pogledal, in molitve, ktere mu je ta po ogersko narekoval, po njem ponavljal. Po odvzetih verigah mu je auditor še enkrat sodbo čez njega glasno prebral. Potem je profos, kakor je stara navada, še enkrat vojaškega poveljnika, kateri ga je z veliko trumo konjikov in pešcov spremlil, za njega za milost prosil. Po odgovoru tega „le pri Bogu je milost“ se ga je rabelj lotil, in z vervjo na vislice potegnjen je zadnjo besedo „Jezus Kristus“ izustil — le ta mu grozno hudodelstvo odpustiti zamore. — Nar važniši novica, nad ktero se bojo gotovo vsi bravci „Novic“ razvelili, je ta: da so vse razpertime med našo vladno in Turčijo poravnane, toraj se nam ni treba bati, da bi nova vojska ljubi mir kratila. Turk je obljubil vse, kar naš cesar od njega tirja, popolnoma spolniti. Cesarski poslanik Leiningen se je že iz Carigrada skozi Ljubljano na Dunaj podal. — Iz Černogore se zvé, da je rusovski poikovnik ali oberstar Kovalevsky Černogorcam nasvetoval, da bi Turkov ne napadali, temuč samo se jim, ako bi treba bila v bran stavili. Potem se je z dvema austrijskima častnikoma k Omer-pašatu podal, ga vsaj za toliko časa s Černogorci pomiriti, da bo austrijski poslanik iz Dunaja prišel. — Švajcarjem se huda prede. Tesinski kanton je od Laškega popolnoma ločen, kjer se tudi žito tje ne sme prepeljati, tam vedno hujsi dragina nastaja. Število iz Lombarškega pregnanih Tesincanov je 3900. Lahj so jih pri odhodu preklinjali in zasramovali.